

Reményik Sándor

Szita

Egy jóságos tündér kezembe
Adott egy finom kis szitát:
„Az életből mi fényes, drága,
E kis szitán szitáld Te át,
Selyemfövennyé, aranyporrá!”

Azóta lelkemből csak hull, hull,
Mint aranypor, szitál az álom,
Kavics, göröngy, rög fennakad,
Az életet én megszitálom,
Selyemfövennyé, aranyporrá.

Így megvetem hús selyemágyam,
S majd egykoron – *ó végső béke!* –,
Az életet ha elszitáltam,
Elomlok álom fövenyébe,
Fövennyé, porrá magam is.

Az életemet elszitáltam*(Reményik Sándor után)*

Hogy mennyire sikerült *arany-
porrá* szitálnom, azt majd odaát
eldöntik. (Az orvosi jóslatokat jócskán
túteljesítve) 78 évem alatt igazán
nem lazszáltam el a szitálást,
szeretett párom és lányom szemé-
lyében nagy segítséget is kaptam
hozzá, no meg kitartó és cserélődő
barátokat.

Elég változatosan boldog és
küzdelmes – a végén meg fájdalmas
– életem volt, de most sikerült a
létmódváltás. Ezentúl más módon
fogok mások bajain segíteni, és
végre megismerem azt a transzcen-
dens (igazán valós?) életet is.

Aki „alkalomhoz illően” akar
emlékezni rám, hallgassa meg ked-
vencemet, Mozart *Requiem*-jét (kü-
lönösen a *Lacrimosa* tételt), esetleg

alternatívaként Beethoven Hold-
fény-szonátáját. Az egész életemen
elmerengőknek Verditől *A végzet
hatalma* nyitányát ajánlom.

Kedveseim! Rólam nem mesélni
kell majd, hanem követni, amit jól
csináltam, például kapcsolatterem-
tés, háztartás, empátia, az igazság
kimondása, esetetek védelme-tá-
mogatása... És tudjátok, hogy „a
szeretet szervez”, továbbá „nincs
lehetetlen, csak tehetetlen ember”,
és az igazi szeretet feltétel nélküli.

Nekem már megszűnt az idő, így
csak egy szempillantás, mire talál-
kozunk!

Áldásom rátok: *Margit/Toncsi*

Budapesten, 2022. május 31-én,
17.50-kor.

Csend az intenzíven

Csak sejtmélységű emlékében
jött elő az az óriási lárma, amit ő
keltett születésekor. Az ő életét is,
mint mindenkiét, végigkísérte az
állandó meddő hangzavar. A sűrű
történések mind-mind zajjal jártak.
Csak néha, szinte percekre lett
csend, de az is csak külső. A
belső csendből nem jutott, vagy
ő nem juttatott önmagának.

Most, hogy a saját lélegeztes-
tőgépezésének monoton fújtatását
hallja, különös vágy fogja el a
csendre. Még nem hat az altató,
még magánál van. Lassú elká-
bulása régi emlékeket hoz elő.

Az iskolai szünetek zsvivaja,
a ricsajozás. Majd nagy hallga-
tása, amikor apja este szomorú-
an megkérdezte:

– Gyermekem! Miért tetted
ezt?

Amikor tinédzserként buli-
zott. Üvöltött a rock. S nemso-
kára a hosszú hallgatás, amikor
a lány megkérdezte:

– Úgy maradtam. Most mi
lesz?

Azt az óriási csattanást tud-
ni elfeledni, amit akkor hallott,
amikor autóbusza a vonatba rohant,
azt a nyöszörgő szót: – Segíts!! –
Azt az érthetetlen csend, amely-
ben utolsó útjára kísérték a falu
iskoláinak felét.

Nem érti, hogy minden feszült
zajt miért követi némaság.

Nem érti, most mi ez az egyre
növekvő dübörgés. A monoton gépi
szuszogást valami egyre erősödő
morajlás váltja föl. Egyre erősebb,

szeretem a csendet

szeretem a csendet
amely mindig ajándékkal lep meg
olykor üzen valami nagyon szép
máskor pedig nekem szegezi a vétkem
szeretem a csendet
amely felerősít mindent bennem
a jót amit majd még meg kell tennem
s a rosszat amit Isten már elfelejtett
szeretem a csendet
amelybe Isten annyi titkot rejtett
sok jövőbe mutató szent jelet
amelyre csak a holnapok csendje felel

Habos László

egyre nyomasztóbb. Már a tüdejét is
összenyomja, egyre jobban préseli a
mellkasát. Mikor szűnik meg végre?
Mikor követi az életében megszo-
kott csönd? Mikor...

Csend. Megérkezett a remélt,
félbehagyott csend. Nagyon külö-
nös, mert úgy érzi, zuhan, s közben
nem hallja az ilyenkor szokásos
hangokat. Helyette más, ismerős
helyzetek kérdéseit hall újra:

– Gyermekem! Miért tetted ezt?

– (Miért? Mert tetszett a pad-
társa órája, s ellopta tőle.)

– Úgy maradtam. Most mi
lesz? – (Milyen könnyű volt
kimondani: Oldd meg!)

– Segíts! – hallotta a gyer-
meki hangot a busz roncsai
alól. – (S ő elszaladt!)

S ezekre most is csend felel.
Maró, dübörgő csend. Elvisel-
hetetlen, kínzó, égető csend,
amit túlharsog a saját hangján
elhangozó kérdés:

– Miért tettem meg ezeket?
Miért nem próbáltam helyre-
hozni? Miért nem bántam meg
legalább?

Pokolian égető, dobhártya-
szagató csend!

Egy békés, szolid, meleg
hangot hall:

– Fiam, örülök, hogy meg-
jöttél!

– De Uram! Nem hallod ezt a
szégyenteli hangzavart?

– Fiam, nagyon örülök neked!

Nemes Ákos